

SARAH MACLEAN

JEDENÁŠŤ ŠKANDÁLOV

*na získanie
vojvodovho srdca*

Odolá jej zvädzaniu?

ikar

SARAH MACLEAN

JEDENÁŠŤ ŠKANDÁLOV

na získanie vojvodovho srdca

Preložila Zuzana Smolinská

Sarah MacLean
ELEVEN SCANDALS TO START
TO WIN A DUKE'S HEART

Copyright © 2011 by Sarah Trabucchi

All rights reserved.

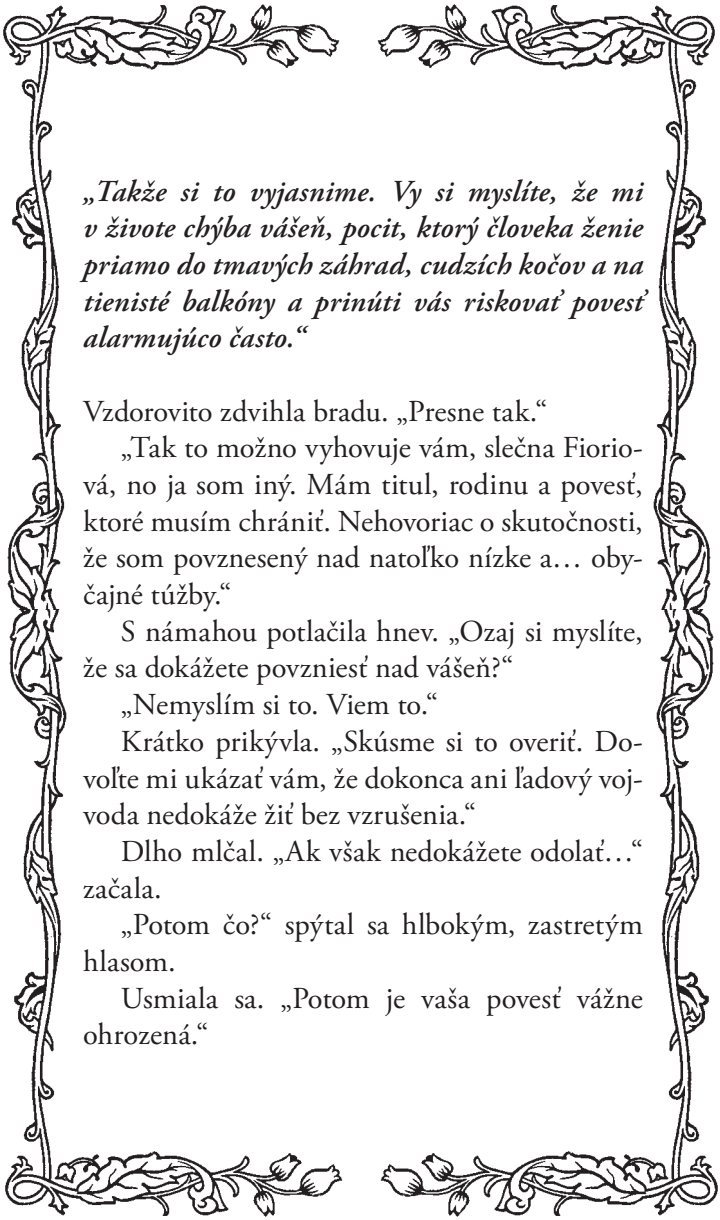
Translation © 2026 by Zuzana Smolinská

Cover image © Ekaterina Sigat / Trevillion images

Cover design © 2026 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0798-7

„Takže si to vyjasnime. Vy si myslíte, že mi v živote chýba vášeň, pocit, ktorý človeka ženie priamo do tmavých záhrad, cudzích kočov a na tienisté balkóny a prinúti vás riskovať povest' alarmujúco často.“

Vzdorovito zdvihla bradu. „Presne tak.“

„Tak to možno vyhovuje vám, slečna Fioriová, no ja som iný. Mám titul, rodinu a povest', ktoré musím chrániť. Nehovoriac o skutočnosti, že som povznesený nad natoľko nízke a... obyčajné túžby.“

S námahou potlačila hnev. „Ozaj si myslíte, že sa dokážete povzniesť nad vášeň?“

„Nemyslím si to. Viem to.“

Krátko prikývla. „Skúsme si to overiť. Dovoľte mi ukázať vám, že dokonca ani ľadový vojvoda nedokáže žiť bez vzrušenia.“

Dlho mlčal. „Ak však nedokážete odolať...“ začala.

„Potom čo?“ spýtal sa hlbokým, zastretým hlasom.

Usmiala sa. „Potom je vaša povest' vážne ohrozená.“

*Pre Carrie,
s láskou a vďačnosťou.
Vďaka, že si ma dostala
naspäť do základného tábora.*

*Un momento con una donna capricciosa
vale undici anni di vita noiosa.*

Jediná chvíľa s ohnivou dámou
je hodna jedenástich rokov nudného života.
(talianske príslovie)

Prvá kapitola

Stromy slúžia škandálu ako baldachýn.

Slušné dámy sa po zotmení zdržiavajú vnútri.

Pojednanie o najvyberanejších z dám

Hovorí sa, že listy nie sú to jediné, čo padá k zemi v záhradách.

Klebetník, október 1823

*P*ri spätnom pohľade slečna Juliana Fioriová usúdila, že si v ten večer mala lepšie rozmyslieť hneď štyri veci.

V prvom rade mala potlačiť impulz opustiť jesenný ples svojej švagrinej, aby sa utiahla do menej prepchatých, lepšie voňajúcich a oveľa menej osvetlených záhrad Ralston House.

Po druhé, zrejme mala zaváhať, keď ju ten istý impulz hnal ďalej po tmavých cestičkách, ktoré sa vinuli okolím sídla jej brata.

Po tretie, a to takmer istotne, sa mala okamžite vrátiť do domu, keď natrafila na lorda Grabehama, očividne podnapitého, potácajúceho sa a tárajúceho celkom nedžentlmen-ské veci.

Určite ho však nemala udrieť.

Nezáležalo na tom, že si ju pritiahol k sebe a dýchol na ňu svojím horúcim dychom, presýteným whisky, ani na

tom, že si jeho vlhké pery ťarbavo našli cestu až k jej lícnej kosti. Mala sa zdržať, aj keď navrhol, že by sa jej to mohlo páčiť rovnako ako jej matke.

Pravá lady by nikdy nikoho neudrela.

Minimálne nie anglická lady.

Teraz však sledovala, ako tento neveľmi džentlmenový lord zavyl od bolesti, z vrečka vytiahol vreckovku, prikryl si nos a dokonale biely ťan v momente zašpinili tmavočervené škvrny. Juliana stuhla, z ruky neprítomne striasla pálivý pocit a odrazu cítila, ako ju zaplavuje hrôza.

Toto sa určite prevalí. Nepochybne z toho bude problém.

A bolo celkom jedno, že si to zaslúžil.

Čo mala spraviť inak? Dovoľiť mu azda, aby sa na ňu vrhol, a dúfať, že sa medzi stromami odrazu objaví záchranca? Akýkoľvek muž, ktorý by sa o tomto čase túlal záhradami, by určite nebol žiaden záchranca, skôr podobné individuum ako tento tu.

Lenže teraz všetky klebety len potvrdila.

Nikdy nebude jednou z nich.

Juliana obrátila zrak k tmavej klenbe stromov nad hlavou. Ešte pred niekoľkými minútami jej šuštie listov sľubovalo únik z nepríjemnej atmosféry plesu, no teraz ju ten zvuk provokoval, akoby šlo o ozvenu šepotu, ktorý sa niesol londýnskymi tanečnými sálami, keď nimi prechádzala.

„Udrelí ste ma!“ vykrikoval tučný chlap svojím nosovým hlasom. Zjavne bol pobúrený.

Juliana zdvihla svoju ešte stále pulzujúcu ruku a uvoľnený prameň vlasov si odhrnula z líca. „Skúste sa ku mne čo i len priblížiť a oľutujete.“

Keď si utieral krv z nosa, uprene ju sledoval a jeho pohľad prezrádzal zúrivosť.

Presne tento pohľad poznala. Vedela, čo znamená.

Pripravila sa na nevyhnutné.

Aj tak to však zaboľelo.

„Beda vám!“ Prikročil k nej, akoby jej chcel pohroziť. „Každého presvedčím, že ste ma prosili, aby som sem za vami prišiel, do záhrad vášho brata, vy pobehlica.“

V spánku pocítila začínajúcu bolesť. O krok odstúpila a pokrútila hlavou. „Nie,“ vyhrkla a mykla sa, keď v slove napriek dôslednej snahe zachytila silný taliansky prízvuk. „Neuveria vám.“

Ešte aj jej zneli tie slová v ušiach prázdno.

Samozrejme, že mu uveria.

Dovtípil sa, čo jej beží hlavou, pretože vyprskol do agresívneho smiechu. „Sama si neviete ani len predstaviť, že by uverili vám. Váš pôvod je poriadne pochybný. Tolerujú vás len preto, že váš brat je markíz. Dokonca si ani nemyslíte, že by vám uveril on. Predsa len, ste dcéra svojej matky.“

Dcéra svojej matky. Tie slová boli ako úder, ktorému sa nikdy nevyhla, nech sa akokoľvek snažila.

Zdvihla bradu a vystrela plecيا. „Naopak, neuveria vám,“ prízvukovala a snažila sa, aby jej hlas znel pokojne, „pretože by si nikto nevedel predstaviť, že by som mala záujem o vás, *porco*.“

Chvíľu mu trvalo preložiť si slovo do angličtiny a pochopiť urážku, no keď to zvládol, slovo *prasa* medzi nimi doslova viselo vo vzduchu. Grabeham sa po nej načiahol tými svojimi mäsitými dlaňami s prstami pripomínajúcimi klobásky.

Bol od nej nižší, no nepomer vyrovnal surovou silou. Schmatol ju za zápästie tak silno, že sa jej tam začala tvoriť modrina. Juliana sa mu snažila zo zovretia vykrútiť. Na pokožke cítila pálenie a odieranie. Zasyčala od bolesti a konala inštinktívne, ďakujúc Stvoriteľovi za to, čo sa naučila pri potýčkach s chlapcami na nábreží Zattere.

Koleno jej vystrelilo nahor. Zákerný zásah trafil presne.

Grabeham zaskúvil a zovretie povolil dostatočne na to, aby sa mu vymanila.

Juliana spravila jediné, čo jej v tej chvíli napadlo.
Rozbehla sa.

Zdvihla sukne svojej trblietajúcej sa zelenej róby a vystrelila cez záhradu, pričom sa vyhýbala svetlu, ktoré sem dopadalo z obrovskej tanečnej sály, pretože vedela, že keby ju ktosi zazrel, ako vybieha z húštiny, bolo by to rovnako ničivé ako zostať v spároch toho odporného Grabehama. Ten sa z úderu zotavil nečakane rýchlo. Počula, ako sa zadychčane teperí za ňou priamo cez obzvlášť trnistý živý plot.

Zvuk ju okamžite vybudil k aktivite. Cez bočnú bránku vybehla k stajniam patriacim k Ralston House, kde už v dlhom rade stáli koče čakajúce na svojich lordov a dámy, keď zatúžia po návrate domov. Stúpila na čosi ostré, zakolísala sa a dopadla na dlažbu. Keď sa snažila pozviechať na nohy, odrela si holé dlane. Teraz sa preklíňala za rozhodnutie nedať si rukavice, ktoré na sebe mala v tanečnej sále. Hoci ich považovala za prečačkané, jemná koža by jej teraz ušetrila zopár kvapiek krvi. Železná brána sa za ňou zavrela a ona na okamih zaváhala, pretože jej bolo jasné, že zvuk upúta pozornosť. Videla však len skupinku kočišov zahĺbených do hry s kockami na konci uličky. Nevšimli si ju alebo jej nepotrebovali venovať pozornosť. Keď sa však obzrela, videla, že sa k bránke rúti aj Grabehamovo masívne telo.

Valil sa k nej ako býk na červené plátno: stačilo pár sekúnd a mohlo s ňou byť zle.

Jej jedinou nádejou boli koče.

Hlbokým, pokojným hlasom čosi šepľalo po taliansky, prekĺzla popod dve obrovské hlavy dvoch majestátnych čiernych koní a rýchlo sa preplazila popod zoradené koče. Začula, ako sa bránka so škripaním otvorila a s tresnutím zavrela. Stuhla a načúvala, či nezachytí neklamné zvuky blížiaceho sa predátora.

Všetko však prehlušil divoký tlkot jej srdca.

Potichu otvorila dvere jedného z masívnych kočov a vyšvihla sa dovnútra bez pomoci prenosného schodíka. Začula páranie látky, keď sa jej šaty zachytili o ostrý roh a potlačila sklamanie, keď sukňu trhnutím vtiahla do koča. Následne sa načiahla po dverách a zatvorila ich za sebou tak ticho, ako len vedela.

Zelenožlté saténové šaty boli dar od brata, symbol jej nenávisť voči bledým, upätým kutniam, ktoré nosievali ostatné nevydaté dámy smotánky. Lenže teraz boli zničené.

Meravo sedela na zemi koča s kolenami pritiahnutými k hrudníku a nechala sa obklopiť temnotou. Pokúšala sa upokojiť svoj dych a bystrila pozornosť, aby cez tlmené ticho zvonka zachytila akýkoľvek pohyb. Potlačila nutkanie zamrviť sa, pretože nechcela upriamiť pozornosť na svoju skrýšu.

„*Tego, tegis, tegit,*“ šepala a nechala pokojnú kadenciu latinčiny uchlácholiť jej rozbúrené myšlienky. „*Tegimus, tegitis, tegunt.*“

Preblesol nad ňou bledý tieň. Prekryl tlmené svetlo, ktoré vytváralo škvrny na veľkoryso čalúnenom interiéri koča. Juliana na okamih stuhla, no potom sa stiahla ešte viac do rohu, aby sa čo najviac zmenšila, čo bola pri jej netradičnej výške poriadna výzva. Čakala nekonečne dlhé sekundy, a keď sa sotva badateľné svetlo opäť ukázalo, preglgla, zavrela oči a pomaly vydýchla.

A teraz po anglicky.

„Ja sa skrývam. Ty sa skrývaš. Ona sa skrýva.“

Ticho preťal rázny mužský hlas a Juliane sa zatajil dych. Dúfala, že hlasy prejdú popri nej a nechajú ju na pokoji, no keď sa vozidlo zakolísalo pod váhou kočiša, ktorý sa štveral na svoje sedadlo, vedela, že jej modlitby ostanú nevypočuté.

Takže toľko k skrývaniu sa.

Šťavnato zanádalala popod nos vo svojom materskom jazyku, kým náhlivo zvažovala svoje možnosti. Grabeham

by mohol stáť hneď vedľa a dokonca aj dcéra talianskeho kupca, ktorá bola v Londýne len zopár mesiacov, dobre vedela, že nemôže pred hlavný vchod rezidencie svojho brata doraziť v koči neznáameho majiteľa bez rozpútania škandálu ohromných rozmerov.

Takže bolo rozhodnuté. Načiahla sa po kľúčke na dverách, posunula sa k nim bližšie a v duchu zbierala odvahu na útek. Už-už chcela vyskočiť na dlaždice do najbližšej húštiny, keď sa koč pohol.

Útek nepripadal do úvahy.

Na chvíľu síce zvažovala otvoriť dvere a zoskočiť aj tak, no ani ona nebola natoľko ľahkovážna, aby to spravila. Nechcela predsa zomrieť. Chcela len, aby sa otvorila zem a ona sa prepadla do diery aj s týmto kočom. Ozaj toho od osudu žiadala tak veľa?

Rozhliadla sa po vnútri koča a vyhodnotila, že najlepšie bude vrátiť sa na podlahu a počkať, kým koč zastane. Keď sa tak stane, vystúpi tými dverami, ktoré budú v tej chvíli vzdialenejšie od domu a bude úpenlivo dúfať, že ju pri tom nik nezbadá.

Istotne už dnes večer muselo niečo aj vyjsť. Nepochybne bude mať k dispozícii aspoň trocha času, aby mohla uniknúť pred prichádzajúcimi aristokratmi.

Keď koč zastavil, zhlboka sa nadýchla. Pozbierala sa na nohy, načiahla sa po kľúčke a pripravila na útek.

Kým však stihla vystúpiť, otvorili sa dvere na opačnej strane koča a dnu ostro zavanul vzduch zvonka. Oči sa jej pri pohľade na obrovského chlapa v nich doširoka otvorili.

Len to nie.

Za chrbtom dotyčného žiarili svetlá Ralston House a jeho tvár halili do tieňov, zatiaľ čo mu teplý, žltý jas presakujúci cez zlatisté kučery prepožíčieval dojem padlého anjela vyhnaného z raja, ktorý odmietol vrátiť svoju svätožiaru.

Juliana vypozerovala takmer nebadanú zmenu jeho nálady: tiché, sotva poznateľné napätie v širokých pleciach a okamžite jej bolo jasné, že je odhalená. Vedela, že by mala byť vďačná za jeho diskretnosť, keď za sebou privrel dvere tak, aby zúžil priestor, cez ktorý by ju mohol vidieť ktokoľvek iný, no keď sa s ľahkosťou vyšvihol do koča bez pomoci sluhu či schodíka, cítila všeličo možné, len nie vďačnosť.

Skôr by to definovala ako paniku.

Preglgla a v hlave jej zablikala jediná myšlienka.

Mala to radšej skúsiť tvárou v tvár Grabehamovi.

Pretože na celom svete neexistoval nik, s kým by sa stretla s menším nadšením než s neznesiteľným, neochvejným vojvodom z Leightonu.

Dnes bol zjavne proti nej celý vesmír.

S jemným cvaknutím za sebou zatvoril dvere a odrazu ostali sami.

Zaplavilo ju nevýslovné zúfalstvo a to ju popchlo do pohybu. Hodila sa k menej vzdialeným dverám, dychtivá mať toto celé z krku. Prstami habkala po kľúčke.

„Byť vami, nerobil by som to.“

Chladné, odmerané slová pretáli vzduch a okamžite ju popudili.

Kedysi sa k nej natoľko rezervovane nesprával.

To však bolo ešte predtým, než si predsavzala, že s ním už nikdy neprehovori.

Rýchlo sa nadýchla, aby sa trocha vzchopila. Rozhodla sa, že mu nedovolí mať navrch. „Hoci som vám za vašu radu nesmierne vďačná, vaša milosť, odpusťte, ak sa ňou nebudem riadiť.“

Chytila kľučku, ignorujúc pálenie v ruke pri dotyku pokožky o drevo, a zatlačila, aby uvoľnila západku. Pohol sa rýchlosťou blesku a dvere pridržal zatvorené. Zdalo sa, že ho to nestálo žiadne úsilie.

„Nebola to rada.“

Dvakrát kľopol na strop drožky, rázne a rozhodne, a vozidlo sa okamžite pohlo, akoby ho viedla iba jeho vôľa. Juliana v momente spadla dozadu, preklínajúc všetkých dobre vycvičených kočišov. Noha sa jej zachytila do sukne róby a satén sa roztrhol ešte viac. Pri zvuku, ktorý znel v ťaživom tichu priam ohlušujúco, jej šklblo tvárou. Špinavou dlaňou si skleslo prešla po krásnej látke.

„Mám zničené šaty,“ povedala veľavýznamne, vychutnávajúc si, že ho môže z tohto prečinu obviniť. Nemusel vedieť, že si ich roztrhla prv, než mu pristála v koži.

„Nuž, viem si predstaviť ľubovoľný počet spôsobov, ako ste sa takejto tragédii mohli dnes večer vyhnúť.“ Neznel vôbec kajúčne.

„Práveže som nemala veľmi na výber.“ Okamžite oľutovala, že to povedala nahlas.

A ešte k tomu jemu.

Prudko k nej obrátil tvár, keď práve pouličná lampa, popri ktorej prechádzali, zaplavila vnútro koča strieborným svetlom. Pripomenul jej kamenný reliéf. Okázalo sa snažila nevšimáť si ho, prehliadať, ako každý centimeter jeho tela demonštroval dokonalú výchovu a aristokratický pôvod. Mal dlhý, rovný, patricijský nos, dokonale hranatú čeľusť a vysoké líčne kosti, ktoré by na takom inom možno pôsobili zženštilo, no jemu len pridávali na atraktivnosti.

Podráždene si odfrkla.

Ten chlap mal vskutku smiešne líčne kosti.

Nikdy nestretla nikoho takého atraktívneho.

„Áno,“ zatiahol pobavene. „Viem si predstaviť, aké náročné je dostať povesti, ako je tá vaša.“

Svetlo pohaslo a ostala len pachúť z jeho slov.

Ešte nikdy nestretla nikoho, kto by bol takýto dokonalý debil.

Juliana bola teraz vďačná za prítomie v rohu, pretože sa pri jeho narážke neubránila grimase. Iste, na takéto výpady

bola zvyknutá, na všetky tie hlúpe špekulácie, ktoré sa rozvírili s príchodom dcéry talianskeho kupca a padlej anglickej markízy, ktorá opustila manžela a synov a... a s nimi aj celý výkvet Londýna.

To posledné bol jediný čin jej matky, ktorý Juliana dokázala obdivovať.

Sama by najradšej tejto bande vysvetlila, kam si tie svoje aristokratické pravidlá môže strčiť.

A začala by s vojvodom z Leightonu, pretože ten bol spomedzi nich najhorší.

Hoci úplne na začiatku taký nebol.

Myšlienku rýchlo zavrhla. „Ocenila by som, keby ste koč zastavili a pustili ma von.“

„Predpokladám, že veci sa nevyvíjajú podľa vašich plánov?“

Zháčila sa. „Podľa mojich... plánov?“

„Ale no tak, slečna Fioriová. Ozaj si myslíte, že netuším, čo za hru ste to tu rozohrali? Necháte sa objaviť v mojom prázdnom koči, dokonalom mieste na tajnú schôdzku, priamo pred vchodom do domu vášho brata počas jednej z najnavštevovanejších udalostí posledných týždňov?“

Prekvapene naňho pozrela. „Vy si ozaj myslíte, že sa –“

„Nie. Viem, že sa ma snažíte vlákať do manželstva. Predpokladám, že váš brat o vašej malej intrige netuší, keď vezmem do úvahy, aký stupídny nápad to je. Možno by to za fungovalo na niekoho s menej dôležitým titulom, no môžem vás uistiť, na mňa vaše triky neplatia. Som vojvoda. V súboji našich povestí by som nepochybne vyhral ja. Vlastne by som vás pokojne nechal úplne sa zničiť už pred Ralston House, ak by som práve teraz nebol vášmu bratovi veľmi nešťastne zaviazaný. Za túto malú frašku by ste si to zaslúžili.“

Rozprával tak pokojne a nevzrušene, akoby podobný rozhovor viedol už nespočetnekrát a ona bola len ďalšou v rade bezvýznamných nepríjemností, mucha v jeho vlaš-

nom, nesprávne ochutenom *bisque* alebo čo to títo aristokratickí britskí snobi konzumovali polievkovou lyžičkou.

Zo všetkých arogantných, nadutých...

V Juliane vzkypel hnev. Zaškrípala zubami. „Ak by som vedela, že je to váš koč, za každú cenu by som sa mu vyhla.“

„V takom prípade je neuveriteľné, že ste akosi nepostrehli veľkú pečať nášho rodu na jeho dverách.“

Ten chlap bol neznesiteľný. „Je to vskutku neuveriteľné, pretože som si istá, že pečať na vonkajšej strane koča môže veľkosťou súperiť s vašou nadutosťou. Uisťujem vás, *vaša milosť*,“ titul vyštekla, akoby šlo o nadávku, „ak by som mala záujem o manžela, určite by som sa poobzerala po niekom, kto ponúka viac než vznešený titul a prehnanú predstavu o vlastnej dôležitosti.“ Zachytila chvenie vo svojom hlase, no teraz už príval slov nedokázala zastaviť. „Ste taký ohúrený vlastným titulom a postavením, až ma prekvapuje, že na zvrchníkoch nemáte slovo *vojvoda* vyšité striebornou niťou. Súdiac podľa toho, ako sa správate, by si jeden myslel, že ste spravili čosi viac, aby ste si zaslúžili rešpekt týchto anglických bláznov, než to, že vás splodil celkom náhodou správny muž v správnom čase. Domnievam sa, že svoj čin vykonal rovnako ako všetci ostatní muži. Bez potrebnej obratnosti.“

Až teraz zmlkla a srdce jej bilo až v ušiach. Slová sa hlučne odrážali v tme. *Senza finezza*. Uvedomila si, že počas svojej tirády automaticky preskočila do taliančiny.

Mohla len dúfať, že jej nerozumel.

Rozhostilo sa dlhé, napäté ticho, skľučujúce vzduchoprázdno, ktoré jej znemožňovalo uvažovať triezvo. Vtom koč zastal. Sedeli tam bez pohnutia, tak dlho až Juliana začala uvažovať, či tu plánujú zostať už navždy, keď sa ozvalo šuštieanie látky. Vojvoda otvoril dvere dokorán.

Keď ju oslovil svojím hlbokým, zlovestným hlasom a bol odrazu bližšie, než čakala, vyplašilo ju to.

„Vystúpte.“

Povedal to po taliansky.

Dokonca s dokonalým prízvukom.

Preglglá. Nuž... rozhodne sa nechystala ospravedlniť, nie po všetkých tých otrasných veciach, ktoré jej povedal. Ak sa ju chystal vyhodit' z koča, v poriadku. Domov príde aj pešo. A so vztýčenou hlavou.

Možno jej niekto naznačí, kadial' sa má vybrať.

Posunula sa k dverám a vykĺzla von. Čakala, že sa jej dvere za chrptom zatresnú, no on namiesto toho vystúpil tiež. Vôbec si ju však nevšímal, namiesto toho zamieril ku schodom najbližšej rezidencie. Dvere sa otvorili ešte prv, než vyšiel na posledný schodík.

Akoby sa aj dvere, rovnako ako všetko ostatné, podriaďovali jeho vôli.

Sledovala, ako vošiel do presvetlenej vstupnej haly a obrovský hnedý pes sa s ním prišiel zvítať s bujarou veselosťou.

Tolko k teórii, že zvieratá dokážu vycítiť v ľuďoch zlo.

Pri tej myšlienke sa zaškerila a on sa takmer bleskovo obrátil, akoby ich vyriekla nahlas.

Jeho zlaté kučery jej opäť pripomenuli plastiku anjela. „Slečna Fioriová, idete dnu alebo zostanete vonku? Neskúšajte moju trpezlivosť.“

Otvorila ústa, aby čosi povedala, no on už sa stratil vnútri domu. A tak si zvolila cestu menšieho odporu.

Alebo prinajmenšom cestu, ktorá ukončí jej mizériu na londýnskom chodníku uprostred noci.

Vykročila za ním.

Keď sa za ňou zavreli dvere a lokaj náhlivo nasledoval svojho pána zrejme kamsi, kam páni a lokaji zväčša chodievali, Juliana sa pristavila v jasne osvietenom vchode a zahľadela na širokú vstupnú halu obloženú mramorom, s pozlátanými zrkadlami na stenách, ktoré už aj tak obrovský priestor ešte zväčšovali. Bolo tu asi poltucta dverí do rôznych smerov a dlhá, tmavá chodba ťahajúca sa dovnútra domu.

Pes sedel na spodku širokého schodiska, ktoré viedlo na vrchné poschodia domu, a pod jeho tichým psím drobnohládcom si odrazu Juliana zahanbujúco uvedomila, že sa ocitla v dome muža.

Bez sprievodu.

Pokiaľ nerátala psa.

A aj ten sa už stihol ukázať ako otrasný znalec ľudskej povahy.

Callie by to neschvaľovala. Jej švagriná ju veľmi konkrétne pred týmto typom situácií varovala. Bála sa, že by muži mohli zneužiť neznalosť mladej Talianky, pokiaľ šlo o britské obmedzenia a prísne posudzovanie správania.

„Poslal som odkaz Ralstonovi, aby vás prišli vyzdvihnúť. Môžete počkať v –“

Zdvihla zrak a on sa zháčil. Pozrela mu do očí, v ktorých sa odrazu zračilo čosi, čo by nazvala obavami, ak by o ňom už nevedela svoje.

Lenže ona už o ňom svoje vedela.

„V...?“ povzbudila ho, premýšľajúc prečo k nej odrazu kráčaľ tak razantne.

„Božemôj, čo sa vám to stalo?“

„Nieкто na vás zaútočil.“

Juliana sledovala, ako Leighton nalial do nízkeho, krištáľového pohára veľkorysú dávku škótskej a podišiel s ním k jednému z obrovských kožených kresiel vo svojej pracovni, kde práve Juliana sedela. Pohár jej podal, no ona len pokrútila hlavou. „Nie, vďaka.“

„Mali by ste si dať. Upokojí vás to.“

Pozrela mu priamo do očí. „Lenže ja sa upokojovať nepotrebujem, vaša milosť.“

Prižmúril oči, no ona odmietla uhnúť pohľadom, naopak, rozhodla sa čeliť tomuto dokonalého stelesneniu anglickej

aristokracie, ktoré sa nad ňou práve týčilo aj s tým svojím neznesiteľne atraktívnym vzhľadom a výrazom absolútnej sebadôvery. Akoby ho v živote nikdy nič a nikto nespochybnil.

Teda, až doposiaľ.

„Takže popierate, že by na vás niekto zaútočil?“

Lenivo pokrčila plecom a mlčala. Čo mala vôbec povedať? Čo mohla povedať bez toho, aby sa to neobrátilo proti nej? Nepochybne by tým svojím panovačným, arogantným tónom vyhlásil, že keby bola skutočná lady... ak by sa viac starala o svoju povest'... keby sa správala viac ako Angličanka a menej ako Talianka... nebolo by sa nič také stalo.

Skrátka by sa k nej správal rovnako ako ostatní.

Presne tak, ako to robil, odkedy odhalil jej identitu.

„Záleží na tom? Som si istá, že aj tak usúdite, že som to celé zosnovala, len aby som si lapila manžela alebo čosi podobne smiešne.“

Dúfala, že ho tie slová prinútiť k pokore, no nestalo sa tak.

Namiesto toho si ju premeral dlhým, ľadovým pohľadom, skúmal jej tvár a ruky pokryté škrabancami, aj šaty roztrhané na dvoch miestach, pokryté špinou a krvou z do-driapaných dlaní.

Myklo mu kútikom úst a Juliana si pomyslela, že ho ten pohľad asi znechutil. Preto si neodpustila dodať: „Opäť raz som vám dokázala, že nie som hodna vašej pozornosti, pravda?“

V momente si však zahryzla do jazyka, ľutujúc unáhlené slová.

Pohľad jej opätoval. „To som predsa nepovedal.“

„Ani ste nemuseli.“

Dopil vlastný pohár whisky a vtom sa ozvalo ľahké zaklopanie na pootvorené dvere. „Čo sa deje?“

„Priniesol som veci, ktoré ste si vyžiadali vaša milosť.“

Do miestnosti vstúpil sluha s podnosom, na ktorom niesol misku, obväzy a niekoľko malých nádob. Všetko zložil na nízky stolík.

„To je všetko.“

Sluha sa bleskovo a precízne uklonil. Vyšiel z miestnosti a Leighton pristúpil k podnosu. Juliana sledovala, ako zdvihol ľanový uterák a jeden koniec namočil do vody v miske. „Nepoďakovali ste sa mu.“

Prekvapene na ňu zazrel. „Tento večer vo mne zatiaľ ne navodil vďačné rozpoloženie mysle.“

Pri tom tóne stuhla. Pochopila, kam tým mieri.

No a čo. Aj ona sa predsa mohla správať neznesiteľne.

„Aj tak. Poslúžil vám.“ Dramaticky sa odmlčala. „Nepoďakovať sa mu je neokrochkané.“

Na okamih sa nad posledným slovom zamyslela. „Neokrochkané,“ opravil ju.

Mávla rukou. „To je jedno. Iný muž by sa mu poďakoval.“

Pohol sa smerom k nej. „Chceli ste povedať: lepší muž?“

Nasadila dokonale nevinný výraz. „Kdeže. Predsa len ste vojvoda. Sotva môže existovať lepší muž než vy.“

Tentoraz trafila do čierneho a po tom všetkom, čo jej narozprával v koči, si to jednoznačne zaslúžil.

„Iná žena by si uvedomila, že je mi zaviazaná a dávala by si väčší pozor na slová.“

„Chceli ste povedať: lepšia žena?“

Nezareagoval hneď, namiesto toho sa posadil oproti nej, vystrel k nej ruku, dlaňou nahor. „Podajte mi ruky.“

Inštinktívne si ich ostrážito privinula k hrudníku. „Prečo?“

„Máte ich celé doráňané a zakrvavené. Je potrebné ich vyčistiť.“

Nechcela, aby sa jej dotýkal. Toľkú dôveru v samu seba nemala.

„Sú v úplnom poriadku.“

Znechutene čosi zašomral a jej pri tom zvuku naskočili zimomriavky. „To, čo sa vraví o Talianoch, je absolútna pravda.“

Pri tých slovách stuhla, pretože automaticky čakala urážku. „Že vynikáme vo všetkých ohľadoch?“